

РОЗДІЛ І

КОРОЛЕВА МАЛІНА

Золото, скільки сягає око.

Кожен дюйм замку Гайбелл виблискує промовистим сяйвом. За останнє десятиліття люди долали всю Орею вздовж і впоперек, щоб хоч поглянути на Гайбелл. Пишнота замку прославлена, його неосяжна величність вражає.

Та я пам'ятаю, як було раніше. Пам'ятаю гонт¹ на парапетах і залізну браму. Пам'ятаю, що мала сукні всіх кольорів, а посуд на столах був білим — кольору волосся Кольєрів. Пам'ятаю, як дзвін на дзвіниці був мідним і лунав ясно та чисто.

¹ Покрівельний матеріал у вигляді тонких дощечок.

Що колись було легким, мов пір'інка, тепер подужають підняти лиш декілька людей разом. Що колись несло в собі барву старовини й історії, нині с'яє, мов нове. Навіть троянд в атріумі торкнулося золото; вони ніколи вже не зродять новий пуп'янок і не сповнять повітря пахощами.

Я виросла у замку Гайбелл. Знала кожен грубий камінь і плямистий проліт сходів. Знала нерівності темного дерева на віконних рамах. Досі пам'ятаю на доторк батьків трон із каменю й діамантів, видобутих у горах на сході.

Інколи я прокидаюся серед ночі, заплутавшись у пастці золотих простирадл, і не розумію, де я. Більше геть не впізнаю цього місця.

Найчастіше не впізнаю навіть себе.

Почесні гості п'яніють від лоску й розкошів, благоговіють перед точністю зміни кожної поверхні і славлять силу Мідаса.

Та я сумую за колишнім виглядом Гайбелла.

За кожним сірим закапелком, кожним грубим кріслом, навіть за огидними блакитними гобеленами з моєї колишньої спальні. Дивовижно, наскільки починаєш сумувати за тим, чого тебе позбавили.

Я знала, що бідкатимуся про втрату контролю над Шостим Королівством, ще коли погоджувалася на шлюб. Знала, що оплакуватиму батькову смерть. Знала навіть, що сумуватиму за звертанням на старі ім'я й титул — принцеса Маліна Кольєр.

Однак я ніколи не очікувала, що сумуватиму за самим палацом. Такого я передбачити не могла. Однак — кімната за кімнатою, предмет за предметом — усе змінилося на моїх очах аж до кожнісінької подушки та келиха для вина.

Не заперечуватиму, спершу це захоплювало. Золотий замок у засніжених горах видавався казковим, і король мусив зробити мене королевою. Мій шлюб забезпечував можливість лишитися тут, удома, і продовжити мій королівський рід.

Однак зараз я сиджу у своїй позолоченій вітальні, давно позбавлена наївності. У мене немає спадкоємців, немає ро-

дини, магії, партнерства з чоловіком, і я не впізнаю місце власного дорослішання.

Оточена багатством, що не має для мене жодної цінності.

Цей замок, місце, де мене народила матір, де правили мій батько та дід, місце, із яким пов'язані найприємніші спогади, стало чужим. Ані затишку, ані захоплення, і вже точно жодної казковості.

Людей воно приголомшує, мої ж очі бачать кожнісіньку подряпину на золотих поверхнях підлоги та стін. Я помічаю кожен дюйм, де м'який метал протерся, викрививши форми. Відзначаю кути, які не відполірувала прислуга, кожен потьмянілий фрагмент.

Золото може блищати, але воно не витримує перевірки часом. Воно зношується, втрачає полиск, перетворюється на вимогливу, податливу й нетривку поверхню.

Я відчуваю до нього відразу. Як почала відчувати відразу й до нього.

Мого славетного чоловіка. Люди падають на коліна перед ним, не переді мною. Я, може, й не володію магією, однак образа — сильне почуття.

Тіндалл ще пошкодує. Про кожен раз, коли відтіснив мене, про те, що завжди мене недооцінював; про те, що забрав у мене королівство.

Я змушу його за все заплатити — тільки не золотом.

— Чи бажаєте, щоб я вам заспівав, Ваша Величносте?

Мій погляд падає на придворного, що сидить навпроти. Він ще юний, можливо, йому близько двадцяти років; на нього приємно дивитися, його приємно слухати. Риси, властиві всім моїм придворним.

До них я також відчуваю відразу.

Вони дзижчать, мов комахи-шкідники, поглинають вишукані страви, заповнюють повітря безглуздими теревеннями. Скільки б я від них не відбивалася, вони однаково постійно рояться навколо.

— А ти *бажаш* заспівати? — різко відповідаю я, хоча насправді це питання суперечливе, бо...

— Я бажаю робити все, аби потішити мою королеву, — ширшає його усмішка.

Фальшива відповідь фальшивого компаньйона.

Це все, чим є ці придворні. Облудники. Пліткарі. Надіслані до мене, щоб відволікати і розважати. Мовби я якась дурна і самовдоволена жінка, що потребує цілодобового бездумного відпочинку.

Однак Тіндалла зараз немає — здимів у П'яте Королівство, де, безперечно, схилитимуться до ніг Золотого Короля. Мідасу це надзвичайно сподобається, і мене це влаштує.

Бо поки він там, я *тут*. Я вперше у Гайбеллі без його сліпучої присутності.

Це мов знак від Великих Небес. Немає потреби зважати на думку чоловіка. Потреби схилитися перед королем. Немає й золотої ляльки, що завжди обабіч нього; уособлення жадоби, що виправдовує огидну брехню.

Це мій шанс.

Поки Тіндалл у від'їзді, заклопотаний підкоренням П'ятого Королівства, у мене з'явилася можливість, яку я не змарную.

Я можу більше й не впізнавати стін цього замку, та це досі *мій* замок.

У мене досі амбіції тієї маленької дівчинки, яка ще не усвідомила, що не володіє магією, дівчинки, яку батько ще не віддав Тіндаллу, засліплений блиском його золота.

Утім, мене золото не приголомшує. Вже ні.

Бо моєю мрією, моєю роллю, моїм *зобов'язанням* завжди було правити Гайбеллом.

Не підкорятися чоловіку, не дати відштовхнути себе вбік, не терпіти ставлення, мов до розпещеної простачки. Тіндалл Мідас заволодів усім, потьмарив усе моє життя.

А я йому дозволила. Мій батько йому дозволив. Усе це кляте королівство йому дозволило.

Але з мене досить.

Досить сидіти у кріслі з подушками, вишивати дурні носовички, їсти нудотно солодкі тістечка, поки придворні обговорюють убрання такого-то й такої-то просто щоб насолоджуватися звучанням власних голосів.

Досить бути мовчазною й застиглою на місці холодною королевою.

Тіндалла немає, і вперше відтоді, як я стала королевою, я можу справді *бути* королевою.

І я маю намір нею бути.

Я носила корону все своє життя, однак тепер нарешті скористаюся нею.

РОЗДІЛ 2

АУРІН

Мій шлунок крутиться разом з дерев'яними колесами екіпажа.

Із кожним обертом перед очима постає черговий спогад — нескінченний цикл кружляє і скидає їх, мов стерв'ятники — забуте падло з неба.

За мене чіпляється смерть.

Мені так палко хочеться вирватися з клітки. Мати змогу вільно блукати замком Мідаса. Моя нудьга і самотність — мов широченний отвір, що не давав ані говорити, ані глитнути, ані стулити рота. Він усе ширшав, язик притискався, груди розкривались у прагненні та сподіванні на глибокий вдих, що заповнить легені та звільнить від дедалі більшої задухи ґрат.

Але зараз...

На руках моїх кров, хоча шкіра й не поплямована червоним. Я відчуваю її там із кожним дотиком кінчика пальця, мовби правда вкарбована у лінії долі на моїх долонях.

Моя провина. Смерть Сейла, біль Рісси, зникнення Дігбі — все це через мене.

Переводжу погляд на захмарене небо, хоч насправді й не бачу біло-сірої мли. Натомість за скронями й далі опадають, немилосердно кружляючи, спогади, приземляючись у глибині очей.

Бачу, як скаче геть Дігбі, його обрис, що віддаляється, витиснений між чорнотою неба й білизою землі. Бачу червоне полум'я, що тріщить на лапах вогняних пазурів, сніговий порошок, що злітає з-під корабля піратів, мов хвилі в замерзлому морі. Бачу, як плаче Рісса, а капітан Фейн нависає над нею з паском у руці.

Та здебільшого бачу Сейла. Бачу, як проколє його серце лезо клинка капітана, мов веретено палець; кров скрапує червоними нитками, прив'язаними до калюжі на землі.

Я досі відчуваю крик, що вирвався з мене, коли його тіло осіло, піймане моїми долонями та гіркими руками Смерті.

Горло дере й пече — наслідки ночі, що, здавалось, ніколи не закінчиться. Спершу воно лементувало, приголомшене горем, а тоді стиснулося, позбавивши будь-якої надії дихати.

У ньому застряг клубок, коли Червоні Лотри прив'язали тіло Сейла до шогли спереду корабля, лиховісно глузуючи над його іменем, що означає «вітрило», — підвішуючи його до безвітрильного корабля.

Ніколи не забуду, як його заціпеніле тіло висіло там і вітер шрупляв снігом у незмигні блакитні очі.

Так само ніколи не забуду, як з усіх сил, що мала, виштовхнула його тіло за борт, аби не дати піратам і надалі глумитися і зневажати його.